

Mál nr. 115/2017**M og
vátryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar X.****Ekið á hross við Vatnsdalshól í Húnavatnssýslu 26.9.2016.****Gögn.**

Málskot, dags. 28.3.2017, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 7.4.2017, ásamt viðbótargögnum; lögregluskýrslu og tölvupóstsamskipti V og M.

Tölvupóstur lögmanns M, dags. 12.4.2017.

Málsatvik.

Í lögregluskýrslu kemur fram að ökumaður bifreiðarinnar X hafði samband við lögreglu aðfararnótt 26.9.2016 og tilkynnt að hann hefði ekið á hross á Norðurlandsvegi. Ökumaður kvaðst skyndilega hafa séð hrossið á veginum og ekki hafa komist hjá því að aka á það. Í skýrslunni kemur einnig fram að myrkur hafi verið á vettvangi og gengið á með mikilli rigningu.

M er eigandi hrossins sem ekið var á og telur að V eigi að greiða bætur úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar X vegna þess tjóns sem hann varð fyrir. M vísar til þess að hrossið hafi átt að vera í öruggri girðingu, en hann hafi samið við bónda á öðrum bæ, samhliða sínum um að sjá um framkvæmd girðingarvinnu rétt áður. Það hafi komið í ljós eftir óhappið að við enda þeirrar girðingar hafi verið mögulegt fyrir hross að komast á milli og í annað hólfi og úr því hólfi hafi verið opið hlið út á veg. Það hafi ekki verið sök M, sem eiganda hrossins og M telur að V hafi ekki mætt sönnunarbyrði sinni um slíkt þannig að skerða beri bætur til hans.

V vísar til 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 og telur að bætur úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar X eigi að falla niður vegna gáleysis M sem eiganda hrossins sem ekið var á. V vísar einnig til þess að á svæðinu sé bann við lausagöngu búfjár skv. 50. gr. vegalaga nr. 80/2007, þar sem girt sé beggja vegna vegar. V vísar einnig til upplýsinga í lögregluskýrslu frá M um að hross hafi getað farið úr einu hólfi í annað eftir „sérstakri leið“ og það teljist M til gáleysis.

Álit.

Ágreiningur málsins felst í því hvort M, sem eigandi hross sem bifreiðinni X var ekið á, hafi sýnt gáleysi við vörslur hrossins, en við þær aðstæður getur V takmarkað ábyrgð sína á grunvelli heimildar í 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga. Þegar litið er til þess sem fram kemur í gögnum málsins telst ljóst að við Norðurlandsveg sé girt beggja vegna vegar. Þegar þannig háttar er lausaganga búfjár bönnuð skv. 50. gr. vegalaga, óháð samþykktum sveitarfélags. Við slíkar aðstæður ber eigendum búfjár að tryggja vörslur þess sérstaklega með það fyrir augum að búfé sleppi ekki inn á veg. Með lýsingu M sjálfs á aðstæðum í lögregluskýrslu verður ekki annað séð en að hross í hans eigu hafi átt leið úr sérstöku hólfi inn í annað hólfi þar sem leið hafi verið út á þjóðveg í gegnum hlið sem hann sjálfur fylgdist ekki reglulega með hvort væri lokað. Telst slík háttsemi til gáleysis við vörslur hrossins og telst bótaréttur því hafa fallið niður með vísan til 3. mgr. 88. gr. umferðarlaga.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar X hjá V.

Reykjavík, 23. maí 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.